

Poșeta pierdută – Autor necunoscut

Era în primul an de război. Soțul meu fusese recrutat imediat la începutul războiului și numai cu osteneală a putut afacerea noastră să fie menținută. Un sprijin potrivit mi-a fost în acea perioadă o tânără fată credincioasă, care lucra în biroul nostru, dar în același timp era cu totul considerată din familie.

Într-o seară minunată, care în grația ei era de-a dreptul în contrast cu evenimentele îngrozitoare de la granițele Germaniei, veneam împreună de la o oră de rugăciune. Drumul nostru ducea prin parcurile orășenești și deoarece seara era așa de frumoasă, am mai rămas puțin afară și ne-am așezat pe o bancă. Am plecat acasă abia când se întunecase de tot. Era, într-adevăr, o desfătare să ne plimbăm prin liniștea serii. Aerul era atât de aromat, stelele sclipeau așa de tăcut și de frumos și dacă n-ar fi fost singura apăsare permanentă, am fi putut să ne simțim de-a dreptul bine. Dar ajunse acasă, exista o surpriză neplăcută. Edith a observat dintr-odată că îi lipsește poșeta. Probabil că o lăsase pe banca din parc. Pentru ea era o pierdere sensibilă, geanta conținea Biblia și cartea de cântări a lui Edith, un cadou de la soțul meu și de la mine, care erau foarte prețioase pentru proprietară. Pentru moment nu ne puteam gândi la o înlocuire.

Ce era de făcut? Era prea târziu ca să mergem încă în aceeași seară în căutare. Așa că înainte de a merge la culcare am adus problema înaintea Domnului. În dimineața următoare, Edith s-a grăbit foarte devreme în parc, să se uite după poșeta ei, dar dispăruse. Presupuneam că măturătorul de stradă o luase cu el și am întrebat pretutindeni, dar totul era zadarnic. Edith era foarte deprimată. Am consolată-o după puteri, dar, firește, cuvintele mele nu i-au adus Biblia înapoi. Într-o seară citeam împreună cunoscutul pasaj, Matei 18.19: „Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri.” Cuvintele nu ne erau noi, dar în seara aceasta ne-au atins cu o putere deosebită. Ne-am întrebat dacă n-am putea să le folosim și pentru poșeta pierdută. Firește că în cazul nostru nu era vorba despre o cauză mare. Dar nu este așa, că lui Dumnezeu nimic nu Îi este prea mare și nimic, prea mic? Așa că am hotărât să-L rugăm în fiecare seară împreună pe Domnul să facă să regăsim poșeta.

Ne-am îndeplinit conștiincios hotărârea. Dar au trecut zile și săptămâni. A trecut o lună. Apoi au trecut două. Da, s-au făcut trei luni. S-a întomnat și speranța noastră că Dumnezeu ne va asculta multa noastră rugămintă s-a întomnat și ea. Căzuse o frunză după alta și pomul speranței noastre stătea acolo aproape chel și gol. Dar încă nu renunțaserăm să ne rugăm.

Și iată, a venit împlinirea! Într-o dimineață, un domn s-a prezentat la telefon și dorea să vorbească cu domnișoara Edith F. Domnul se informa dacă Edith pierduse o poșetă cu Biblie și carte de cântări. Dacă da, atunci ea poate să ia totul din locuința sa. Edith a urmat invitația, strălucind de bucurie; a venit înapoi, strălucind de bucurie. Promise iarăși totul înapoi: poșeta, Biblia, cartea de cântări, portmoneul cu ceva bani mărunți, până la o centimă, batista, pe scurt, nu lipsea nicio bucată. Și totul era în cea mai bună așezare. Numai exteriorul genții suferise puțin. Dar, lucrul cel mai important, Biblia și cartea de cântări nu erau nici măcar puțin deteriorate. Ce bucurie a fost! Cât de milostiv ascultase prietenosul Domn rugăciunile noastre!

Dar cum ajunsese geanta în posesia domnului străin?

Păi, probabil, așa cum bănuiserăm noi imediat, fusese găsită de un măturător de stradă. Deoarece omul a găsit ambele cărți evlavioase în geantă, de supărare le-a aruncat, cum este de presupus, peste primul gard de grădină. Ea a căzut în mijlocul unui strat de mazăre, și anume, într-un loc deosebit de protejat, căci a rămas să zacă în tufe de mazăre până când proprietarul a recoltat stratul în toamnă. Atunci a găsit geanta, a luat-o cu el, a văzut conținutul, Biblia și cartea de cântări. El era

un catolic sever și deoarece Biblia nu prezenta autorizare episcopală, a decis să scoată cât mai repede posibil cartea eretică din locuință. În casă, jos, locuiau oameni evlavioși, evanghelici. Lor le-a dus geanta cu toate accesoriile și i-a rugat să se străduiască pentru aflarea proprietarei. El credea că ei vor ști mai degrabă decât el ce să facă cu o asemenea carte. În realitate, misiunea n-a fost grea pentru familia credincioasă, care Îl cunoștea deja de mult timp pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor. Dedicăția scrisă în Biblie le-a divulgat imediat unde este de găsit proprietara. Restul este cunoscut cititorului.

Aceasta este povestea poșetei pierdute. Pentru noi, întâmplarea, așa de simplă cum este, a fost o adevărată consolidare a credinței. Ea ne-a arătat, înainte de toate, cât de important este să nu obosim în rugăciune. Domnul doar ar fi putut să facă să fie găsită geanta și mai devreme. Dar El a găsit de bine să ne pună încrederea puțin la încercare. Și nu este minunat cum a vegheat El asupra Cuvântului Său? Un strat de mazăre este cu greu un loc potrivit de păstrare pentru o Biblie. Dar nimeni și nimic nu se poate atinge de ceea ce ocrotește mâna Sa. Ține minte aceasta, iubite cititor!

Titlul original: „Die verlorene Handtasche”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*